

Når der i dette lovforslag bruges betegnelsen »EU-borger«, herunder i afsnit 2.3.8. om udvisning af EU-borgere, menes der både statsborgere i EU-landene og deres familiemedlemmer samt EØS-statsborgere og statsborgere i Schweiz og deres familiemedlemmer.

Udlændingemyndighederne og de danske domstole skal i hver enkelt sag, hvor der rejses spørgsmål om udvisning af en EU-borger, foretage en konkret vurdering af udvisningens overensstemmelse med EU-retten.

En EU-borger kan efter EU-reglerne udvises, når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette. Direktiv 2004/38/EF, kapitel VI, artikel 27-33, indeholder de nærmere regler om medlemsstaternes muligheder for at begrænse EU-borgeres ret til indrejse og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Det må antages, at bestemmelserne viderefører – og på visse punkter øger – den beskyttelse, som EU-borgere havde i medfør af direktiv 64/221/EØF. Det må endvidere antages, at bestemmelserne kodificerer EF-Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af direktiv 64/221/EØF.

Efter direktiv 2004/38/EF artikel 27, stk. 1-2, må der ikke i forbindelse med begrænsning af den fri bevægelighed for unionsborgere og deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed lægges økonomiske betragtninger til grund. Endvidere skal foranstaltningerne være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende støttes på den pågældendes personlige forhold. Straffedomme alene kan ikke uden videre begrunde disse foranstaltninger.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører grundlæggende samfundsinteresser. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Af artikel 28, stk. 1, fremgår det, at værtsmedlemsstaten, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. skal tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

Af fast praksis fra EF-domstolen fremgår det endvidere, at undtagelsesbestemmelser til den fri bevægelighed om den offentlige orden skal fortolkes snævert.

2.1.5. *Kompetence*

Afgørelse om udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 træffes af domstolene, jf. udlændingelovens §

49, stk. 1. Hvis en udlænding bliver dømt for et strafbart forhold, skal retten – hvis anklagemyndigheden har nedlagt påstand herom – i forbindelse med dommen tage stilling til, om udlændingen tillige skal udvises på grund af den begåede kriminalitet og i bekræftende fald, hvilken varighed indrejseforbuddet skal have.

Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, kan det som vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 49, stk. 2. Vilkår om udvisning forudsætter, at udlændingen har afgivet en uforbeholden tilståelse, hvis rigtighed bestyrkes af de i øvrigt foreliggende omstændigheder.

Endvidere skal vilkåret godkendes af retten ved kendelse, jf. retsplejelovens § 723.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingesservice forud for udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse som flygtning, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udlændingen kan udsendes, uden at den pågældende risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Finder Udlændingesservice, at udlændingen kan udsendes, anses afgørelsen automatisk for påklaget til Flygtningenævnet. Klagen har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Finder Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, at udlændingen ikke kan udsendes, skal det samtidig besluttes, om udlændingen på ny kan gives asyl.

Efter udlændingelovens § 50 kan enhver udlænding, der er udvist ved dom på grund af strafbart forhold, og som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i den pågældendes forhold, jf. udlændingelovens § 26, begære, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om udvisningens ophævelse for retten. Begæring om fornyet prøvelse kan fremsættes tidligst seks måneder og skal fremsættes senest to måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Udvisning vil normalt kunne forventes iværksat på tidspunktet for prøveløsladelse. Udlændingen har alene én prøvelsesmulighed efter § 50. Hvis en afgørelse om udvisning ophæves, generhverver udlændingen sit oprindelige opholdsgrundlag.

Afgørelse om udvisning på grund af ulovligt ophold træffes af Udlændingesservice, jf. udlændingelovens 25 b. Det samme gælder udvisning efter udlændingelovens § 25 a af udlændinge, der har opholdt sig her i landet i mindre end 6 måneder.

Udlændingesservices afgørelser kan påklages til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk.